

Znad polskiej granicy.

Nad granicą stojąc Karł, na „gewehrze” ręce wsparł, kłzski ściał mu kurczem głód — a tam w Poisse strawy w brod...

Kiedy spozstrzegł latwy żer, nie wytrzymał, seisał „gewehr” i do szturmu ruszył w cwał, chociaż pietra w nogach miał.

Upragniony zdobył trup, na bagnecie gęsi łup — i za kordon zrywka w tył ile tylko w nogach sil.

(Hi-hi)

Sensacja w obserwatorium. W ten sposób młci się na profesor asystent, któremu wypowiedziano pracę w baerwatorium.

Upominek. — Ojcie, śnilo mi się, że dostalam od ciebie 20 fr. — No, moje dziecko, ponieważ w ostatnich czasach bylas grzezną, możesz te pieniądze zatrzymać.

Rozmowa w górach. — Dlaczego wyprowadziłeś się z tego starego mieszkania? — czy nie wygodne? — Samo mieszkanie tak, ale wyobraź sobie znajduję się na ostatnim pietrze, a w kamienicy nie ma windy, więc nie myślę tyle pietra biegać do góry.

U członka Akademii Francuskiej. — Proszę pana, czynię panu pomysł i zyskową propozycję na ubezpieczenie dożywotnie. — Zbyteczne, mój panie. Jestem przeciw nieśmiertelności.

„Śmiech” to zdrowie

Spiewki historyczne.

UWAGA HUMORYSCI!

Ze im gdańskii atak Kiepskie przyniosł plony, Chęć dziś propagande Z innej zacząć strony, Grubeza Goebbelsowych Przeciwn nam strzał wiązka, Miałaby niebawem Spaść na teren Śląska, Nowa przeto dla nas Korzyść się wylania — Goebbels nam rozszerzy Nasz stan posiadania, Mamy już kopalnie Kopalni mineralów — Przybździe nam zatem Kopalnia... kawalów!

GRABIEC (Kurjer Poznański)

Ślimak i lwy.

Ślimak w swym domku osiadł się na skale, Lece w domku ciano i bieda, Ni letka, ni trawki nie mogę znaleźć, Wpę czasem z głodu jęć wyda. Nadsł się ślimak, aż skorupa pękła, On w wielkiej z sobą przyszył stęży, Na rękę ślimaka się przystrzyży, A po tym tak do się mówił: — Zły ślimaku! Ródkii nam sę pokazuje, Nie może uśledzić w domu Gdy spadnie, kępsmii strażnikiem, Nie będzie jego i domu.

Jacek.

Taniec wojenny.

Adolf i Benito bawia się zawzięcie, W koleczku biegają, czy tańczą kępska, Pochodnie ognista z nich każdy ma w ręce, On, dia nich, to zabawa taka. Adolf rżno nogi przed się stawia, I ogniem pochodni kał wetęga wywija, A co Adolf robi, Benito powasza, I wetęga ognista wije się jak zmyła. Lece nie wieża, że z ogniem zabawa niemila I zawsze ze słoneczny się musz, Ze jch czeka już tylko mogiła, Ze każdy się z nich udusi.

Bo dokoła beczki prochu stoja, A na nich ostrzegawcze widac napisy, Lece on uduka, że nie się nie boja, Wpę tańcza i skacza, jak lwy. Lece także przawidzieć zabawy, Bo iskra ognia do prochu doleci, A proch wybuchnie, powysła słowy: Z Adolfa i Benita pozostają śmieci. JACEK.

Przeważliwie.

Przechadzający się po jednej z głównych uli Rzymu agent policji spozstrzegł człowieka, który spacerował z rozpostartym parasolem, mimo pięknej pogody. Agent podszedł bliżej i ze zdumieniem stwierdził, że człowiekiem tym jest hr. Ciano. Momentalnie zawiadomiono Mussoliniego o wybruku zięcia. Mussolini wezwał hrabiego do siebie. — Co to ma znaczyć, Galeazzo? — zapytał. — Chodzisz po mieście z parasolem w piękny, słoneczny dzień? — Tak — odparł szepetem Ciano. — Telefonowano z Berlina, że tam pada deszcz.

Ewolucja.

Najpierw Włosi mieli króla: Wiktor Emanuel III. Potem ten król miał wodza: Mussoliniego. — Teraz ten wódz ma opiekuna: Hitlera.

Ten sam.

W kawiarni berlińskiej siedzi dwóch przyjaciół, „Widzisz” mówi jeden do drugiego — tego młodziego Muellera? — On w Berlinie jest S.A.-Mann, jak był w Burgos nazywał się „ochotnikiem”, a teraz jedzie do Gdańska, jako „turysta”. — „Kronika”.

W szkole.

Nauczyciel zwraca się do Piotrusia: — Chłopce, należy wyróżnić piszący liczbę. Na przykład ta piątka wygląda zupełnie jak trójka... To jest właśnie trójka, proszę pana. — Tak?... A wygląda zupełnie jak piątka!

Tęto.

— To nie jego żona. A: — Twoja żona śniła mi się tej nocy. B: — Tak, coś mówiła? A: — Nic! B: — To nie była moja żona.

Cesia.

Mala Cesia jest niegrzeczna, rozgniewana ze złości rżca się na podłogę, bje rękami i nogami... — Jeżeli natychmiast nie zaprzestasz, Cesiu, — wola groźnie ojciec — zamknę cię do kurnika! — A niech tutaj zamknę — ja i tak jakek znośić nie będę!

Armata na Bischofsbergu.

„Słowo” w korespondencji z Głęboka podaje taki wesoły obrazek: „Mala, drobna i niepokojąca korespondentka „Reutera” wyczytała w „Danziger Neueste Nachrichten” pod rubryką „Polskie prowokacje” oświadczenie, że to Polacy tylko rozpowszechniają wiadomości, że na Bischofsbergu stoi niemiecka ciężka artyleria, „Kiedy — pisał organ Senatu — można się przekonać, że to nieprawda”. Wiele więc gazet pod pacę i posła na Bischofsberg. — Haha! —

— Moja miłość do Rafaeli rosła w tym samym tempie, w jakim ulegała zmniejszeniu ograniczona ilość moich dzień. Zaczęłam się niecierpliwie, lekko nawalowałam pocałować Rafaelę, wymykała się zawsze z moich rąk i pełna trwogi wyślizgiwała na człowieka w mundurze policjanta lub żandarma. —

— Nie wolno — mówiła Rafaela — pod gołym niebem, u nas we Włoszech stosuje się niebaw winnych bardzo surowe kary.”

— Ktęregos dnia zaprowadziła mnie Rafaela na dworzec kolejowy. Pojechałam kupić dwa bilety peronowe i po chwiliłi ustaliliśmy już przed pochigiem. Nagle Rafaela rzuciła mi się na szyję i zaczęła całować mnie z taką mocą, że straciłam oddech. Oddałam jej oczyma

Pocałunki w Neapolu.

Poznałem ją w niewielkiej winiarni koło Neapolu. Nazywała się Rafaela i była śliczna. Spokładaliśmy się znowu nazajutrz rano, w obład i naturalnie wieczorem. Spokładaliśmy się co godzinie. Szliśmy na spacer do Osteria Bianchi albo Osteria Girardengo. Były to piękne dni. Piłamy w podmiejskich gospodach piemienne wino, wpatrywaliśmy się na zielone wzgórza i w patrzyliśmy na dół, na kapiące się w słońcu Białe domki. —

— Staniem przed oknie oszkloniomym. Miałem tylko bilet peronowy a rachunek w hotelu nie był jeszcze zapłacony. I moją bagaż!... Zauważyłem jednak, że i inni ludzie z peronu znaleźli się w pogociu. Obejrzałem się. Wszyscy młodziecy biegali wjakim kierunku w kierunku pierwszego wagonu. Pobiegłem za nimi. Zdziałem wykończyć z poczugi zanim ruszył pociąg. Biegłem Rafaela miała już w dłoni innych dziewcząt i przywitała mnie tak burzliwie i radośnie, jakbym dopiero co wrócił z dalekiej podróży. —

Zupełnie osłupiałem, poprosiłem o wyjaśnienie. Rafaela zmiała się serdecznie. —

— Taki tu mamy zwyczaj... — mówiła. — Na ulicy publicznie całować się nie wolno. Trzeba więc kupować bilety peronowe i na peronie grać sceny powitań i pożegnań. To jest dozwolone, rozumiesz? —

Zrozumiałem. Kiedy odprowadziłem Rafaelę do domu, pobiegłem z powrotem na dworzec i za resztę moich pieniędzy kupiłem trzydzieści sześć peronówek... —

Koncert. —

— Maty jaś był po raz pierwszy w życiu na koncercie. — No i jak ci się podobało — pyta matka — dobrze grał muzykami? —

— Dobrze, mamusiu — no bo oni musieli. —

— Jakto musieli? —

— Przecież przed nimi stał jakiś człowiek z pałeczka, którą im ciągle groził... —

Próba. —

W parku na ławie siedzi starsza pani z pieskiem. Obok usiadł egiłanki młodzieniec. Naprzężono spóźniona wiekiem dziewczyna stara się być nawiązanie z młodzieńcem niebezpieczny kontakt. Wreszcie, gdy wszelkie środki mimiczne zawiodły, powiada: —

— Czy pan przypuszcza, że ten pieszek jest potulny. — O nie. —

— Przecież przed nim stał jakiś człowiek z pałeczka, którą im ciągle groził... —

Oto skutek: — Na podłodze Pech zmartwiony siedzi erodzo, szepiec głosem pełnym troski: —

— Czy odrosną mi znów włoski? (Hi-hi)

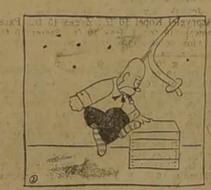
Jak to stary Kacjo Pech wyzbył się swych włosków trzech.

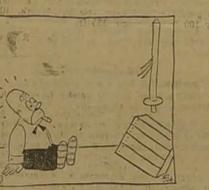
Pech na skryżynie weseł, bo mały, i przyciępa do powoły gospodarnikom, wprawnym ruchem tasma długą — lep na mchy...

Lece, gdy schodził na podłogę, że postawił lewa nogę i do tasma — co za pech! — przyniklił końce włosków trzech.

A niech-że to biją kule! — krzyknął nagle Kacjo i bijem i ze wszystkich swoich sił szarpnął całym sobą w tył.

Oto skutek: — Na podłodze Pech zmartwiony siedzi erodzo, szepiec głosem pełnym troski: — Czy odrosną mi znów włoski? (Hi-hi)

CI DWAJ...

— Pani musi spozżyć odtąd dużo żelaza — ordynuje lekarz. — Aleś, panie doktorze! — wola pacjentka, ja mam tak słabe zęby, że karpia nie utrzymę. (Muzyka pokojowa.)

Portret na zamówienie. — Wszystko ma swój koniec. Zdarzyło się z pewnym ojcem rodziny, że zmarł nagle po wypiciu jedynastu butelek piwa. Kiedy minęły już ceremoniały pogrzebowe wdowa z dziećmi uduła się do znanego malarza, prosząc go, by wymalował portret nieboszczyka. —

— Ma pani fotografię? — pyta malarz. — Nie, nie mam. —

— To może jaki rysunek? —

— Zapełnił się artysta i jał wypyttywać. — Czy maś pani był brunetem? — Nie był całkiem lwy. —

— Czy ojciec miał jakie? — Takie sobie zwyczajne. —

— Brody nosił? — Owszem, miał mały brodki. —

— Po miesiącu artysta zawiadomil wdo wje, że portret jest gotów. Poszła więc wraz z dziećmi. Ale spozrywając na stalugi, wybuchł płaczem. —

— Mój teściu, koby to pomyślał, że on się tak zmienił, —

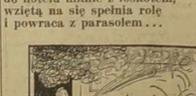
Gdy strażak jest dzintelmem.

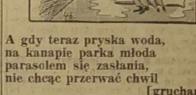
Pozar... strażak na drabinie, lece fraszunek w jego minie; — czy ma puścić wodę z węża, czy nie puścić? — „Nie” zwycięża.

I zbiedz strażak w dół, a potem do hotelu minie z kosketem, parosolem się zawiąza, wżęta na się spiećna ról, i powraca z parosolem...

A gdy teraz pryska woda, na kampie parka młoda parosolem się zawiąza, nie chęć przerwać chwili —

[bruchania. (Hi-hi)]

Originalna podrywka placy. —

— Słuchaj, Janie, jestem z ciebie bardzo zadowolony. Wprawdzie moje położenie materialne nie „a” nie się nie polepszyło, ale mimo to jestem gotów od następnego miesiąca być ci dłużnym o 100 franków więcej.

KACIK RADIOŁWY

NIEDZIELA, 6-go SIERNIA.

(Koncerty symfoniczne.)

Godz.: 11 (Radio-Str.); 12.30 (T. Eiffel); 18.00 (Radio-Str.); 19.30 (Radio-Cite); 20.30 (Radio-Paris).

(Muzyka pokojowa.)

Godz.: 12.15 (Radio-Paris); 13.25 (T. Eiffel); 17.30 (Paris-P.T.T.); 19 (T. Eiffel); 20.15 (Radio-Paris); 21.10 (Suisse Romande).

(Muzyka lekka.)

Godz.: 12 (Radio-Paris); 13.10 (P. Parisien); 17.15 (Radio-Cite); 18 (R. Paris); 18.15 (Radio-Paris); 19.15 (R. Paris); 20 (Paris-P.T.T.); 20.30 (T. Eiffel); 21.15 (Ile-de-France); 22.15 (Ile-de-France); 22.30 (Radio-Cite); 23 (R. Paris).

PONIEDZIAŁEK 7-go SIERNIA.

(Koncerty symfoniczne.)

Godz.: 11 (Toulouse P.T.T.); 12.05 (Lisieux-Sernburg); 12.10 (Paris P.T.T.); 12.40 (Strasbourg); 15.30 (Tour-Eiffel); 18 (Strasbourg); 19.30 (Radio-Str.); 20.45 (Tour-Eiffel); Bordeaux, Montpellier, Lisieux, Limoges); 21 (Lussemburg 1 Radio-Paris).

(Muzyka lekka.)

Godz.: 13.15 (Paris P.T.T.); 14.20 (Paris P.T.T.); 17 (Tour-Eiffel); 17.15 (Radio-Paris); 17.45 (Paris P.T.T.); 17.55 (Strasbourg); 18.30 (Radio-Paris); 19 (Tour-Eiffel); 20 (Paris P.T.T.); 20.30 (Radio-Paris); 21 (Paris P.T.T.); 20.30 (Radio-Paris).

(Muzyka lekka.)

Godz.: 13.45 (Ile de France); 17.45 (Ile de France); 20.15 (Radio-Cite); 20.30 (Paris P.T.T.); 21.15 (Ile de France); 22 (Paris P.T.T.); 23 (Paris P.T.T.); 23 (Paris P.T.T.).

WTOREK, 8-go SIERNIA.

(Koncerty symfoniczne.)

Godz.: 11.40 (Lyon P.T.T.); 11.50 (Strasbourg); 17.45 (Toulouse P.T.T.); 19 (Radio Paris); 20 (Strasbourg); 20.30 (Lyon P.T.T.); 20.30 (Strasbourg).

(Muzyka pokojowa.)

Godz.: 11.15 (Genève); 12.15 (Radio-Paris); 17.45 (Lyon P.T.T.); 18.30 (Radio-Paris); 19 (Radio-Paris); 20.30 (Radio-Cite); 20.30 (Radio-Paris); 21.15 (Ile de France).

